Οδηγώντας σε δρόμους και λεωφόρους του λεκανοπέδιου, δεν πολυσκέφτεσαι τις αλλαγές που συμβαίνουν ή τέλος πάντων στην δύνη της καθημερινότητας, δεν σε απασχολούν ιδιαίτερα.
Όταν για κάποιο λόγο σκεφτείς το παρελθόν, διαπιστώνεις το μέγεθος, ενίοτε και τη ταχύτητα των αλλαγών.
Γράφω όλα τούτα, διότι, καθώς το καλοκαίρι που πέρασε με έφερε με μια σχετική άνεση χρόνου σε τρεις οδικές αρτηρίες του λεκανοπεδίου, συνειδητοποίησα, αντίστοιχα, τρεις απώλειες.

Με τη λέξη απώλειες περιγράφω το κλείσιμο μιας κινηματογραφικής αίθουσας. Διότι πως αλλιώς, με ποια άλλη λέξη μπορείς να περιγράψεις την μετατροπή ενός χώρου από κινηματογράφο σε κάτι άλλο;.

Έπειτα, είναι και κάτι επιπλέον που υπογραμμίζει την σημασία της λέξης «απώλεια». Οι αλλαγές στο εμπορικό κομμάτι. Τα συγκροτήματα με τις πολλές αίθουσες, οι αριθμημένες θέσεις, η απουσία ζωγραφιστής αφίσας στη μαρκίζα. Αυτό το νεοτεριζέ που είναι τόσο απρόσωπο, τόσο αδιάφορο. Φιλοδοξώ να επανέλθω κάποτε ξεχωριστά και αναλυτικά σε αυτό.

Προς το παρόν, διάλεξα τρεις αίθουσες που με συντρόφεψαν σε τρεις διαφορετικές δεκαετίες. Είχαν μάλιστα ένα σημαντικό κοινό στοιχείο. Λειτουργούσαν τόσο το χειμώνα όσο και το καλοκαίρι.

Χρονολογικά λοιπόν, προηγείται το

«**ΤΡΟΠΙΚΑΛ**», χαμηλά στη λεωφόρο Θησέως. Κάποιο απόγευμα Κυριακής της άνοιξης του ’69 έβαλε η μητέρα μου αναρίθμητους συμμαθητές μου σε ένα Austin 1100 και μας άδειασε μπροστά στο ταμείο του. The Green berets, (Τα πράσινα μπερέ) ήταν το «έργο», με τον John Wayne! Βαθιά προπαγανδιστικό αλλά λίγο μετά τα 11 δεν τα πιάνεις αυτά.

Μια πενταετία αργότερα το ρεπερτόριο είχε αλλάξει. «Φράουλες και αίμα» (The Strawberry Statement). Ήταν καταγραφή των γεγονότων που συνέβησαν στο φημισμένο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης Columbia, την περίοδο 1966-68. Σε μας ήταν Οκτώβριος του ’74, η Μεταπολίτευση είχε έρθει με φούρια και υπήρχαν πολλά, που πολλοί είχαν χάσει. Καλλιτεχνικώς εννοώ εδώ. Ταυτόχρονα ενισχυόταν και η δική μας τάση για αμφισβήτηση.

Το «Τροπικάλ» λοιπόν με ταξίδεψε, μαζί με άλλες αίθουσες, κυρίως τη δεκαετία του ’70. Το χειμώνα στην ισόγεια αίθουσα, το καλοκαίρι στην ταράτσα.
Στις μέρες μας, δεν ταξιδεύει κανέναν. Ο χώρος του εξυπηρετεί τις ανάγκες αλυσίδας super market.

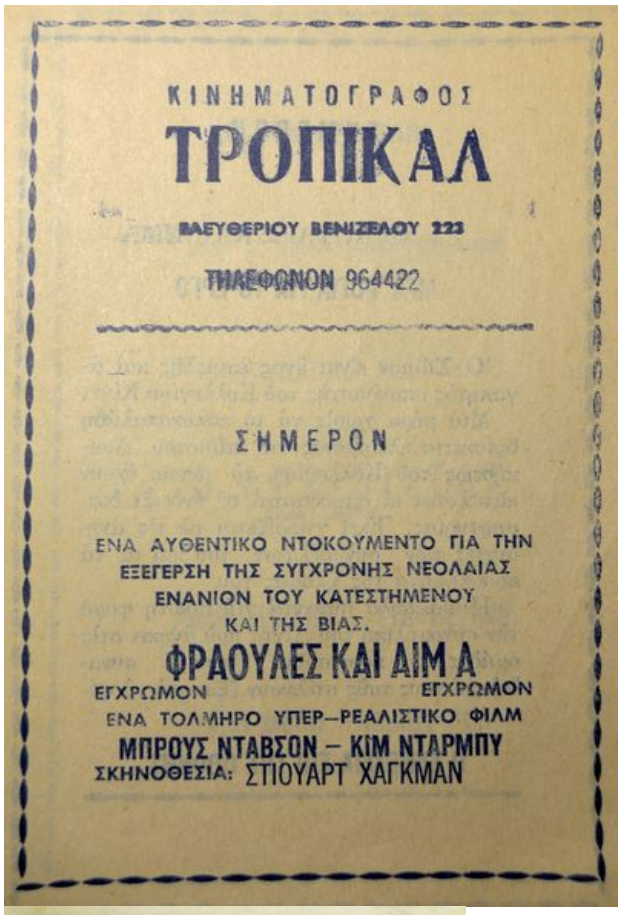
Τα «**ΑΣΤΕΡΙΑ**» ψηλά στην Κηφισίας, στην Ν. Ερυθραία, τα ανακάλυψα ακριβώς στο μέσον της δεκαετίας του ’80, διότι εκείνη την περίοδο κατοικούσα πολύ κοντά τους. Τα πέτυχα πριν την ανακαίνιση που έκανε πιθανότατα κάποια εταιρεία του Μηχαιλιδη και σύμφωνα με την τρέχουσα ταπεινή μου γνώμη, σημειολογικά, ήταν πιο ενδιαφέροντα.
Κυρίαρχη φιγούρα ήταν ένας ηλικιωμένος, υποθέτω ιδιοκτήτης που κατοικούσε ίσως στον πάνω όροφο και οφείλω να πω ότι, είχα προσέξει μια σειρά από μαυρόασπρες εικόνες από μια πρεμιέρα, που βρίσκονταν αναρτημένες δίπλα στο ταμείο. Ήταν από «Τα κανόνια του Ναβαρόνε», γύρω στο ’62, με τον κόσμο να περιμένει ουρά στα εκδοτήρια και αν θυμάμαι καλά αποτύπωνε ένα βροχερό, τότε, απόγευμα. Αναμφίβολα λαμπρότερες, κινηματογραφικά, μέρες από την ισχνή εποχή του '80 όπου τα video club είχαν την τιμητική τους.

ELECTRO NET
ΑΦΟΙ ΤΡΑΝΟΥΛΗ

ΠΑΛΛΑΣ
ΣΗΜΕΡΟΝ
ΤΟ "ΠΑΛΛΑΣ"

ΚΑΦΕ
ΓΛΥΚΟ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
ΤΡΟΠΙΚΑΛ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 223
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 964422
ΣΗΜΕΡΟΝ
ΕΝΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΕΝΑΝΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΑΣ.
ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΙΜ Α
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΥΠΕΡ–ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΦΙΛΜ
ΜΠΡΟΥΣ ΝΤΑΒΣΟΝ – ΚΙΜ ΝΤΑΡΜΠΥ
ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΧΑΓΚΜΑΝ

ΣΙΝΕ
ΑΣΤΕΡΙΑ
Λ.ΚΗΦΙΣΙΑΣ 336
ΚΗΦΙΣΙΑΣ – ΕΡΥΘΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ.8015.152

Αριστερά απεικονίζεται το εισιτήριο του «Τροπικάλ» είναι από το **oneman.gr,** η αντίστοιχη του «Παλάς» από το **cineanamnisi.blogspot.gr** και των υπολοίπων από το google.com.